

Вест да је само у Београду поднето око 1.700.000 (како у Србији има око 3,2 милиона породица, значи преко 50% становништва) тужби за принудну наплату потраживања од грађана по основу разних комуналних и порески дуговања свакако је запањујућа. Пленидба имовине, закључно са становима (већ се спроводи у пракси) показује да се ради о озбиљним криминалцима (попут Шарића за кога се у шали говори да је у ствари побегао из земље јер није могао да подмири комуналне и пореске дажбине за своје купљене фирме и многобројне виле. Успут шта оно би са Хоменовим обећањем да ће се случај Шарић решити, без обзира на то до којих врхова власти ће стићи, и да ли ће Влада због тога пасти?) који не извршавају своје законом и уредбама прописане обавезе. Само по себи наметнуло се питање како је толики број обичних грађана дошао у сукоб са законом? Да ли не ваљају грађани или се закони о финансијским обавезама грађана доносе да би се задовољила чељуст стоглаве аждаје зване *администрација*? Ко су људи који својим поступцима (предлозима и гласањем) намећу обавезе које грађани Србије, поготову у стању државе у коме се налази, ни под којим условима не могу да измире. Каква је то држава која својим становницима не може да обезбеди основно људско право, право на рад? Да ли је она по мери свих својих становника, или само пак оних који као грађани првог реда, који припадају партократијама и њима блиским грађанима, и који осим што имају редовна (колика-толика) примања, могу да поседују чековне картице, узимају кредите и сигурни су за уплате пензионог и социјалног осигурања?

Како стигосмо до овде? Почнимо од чињенице коју је изрекао Милан Николић, садашњи потпредседник Управног одбора РТС (Други дневник РТС 11. март 2011) да нам је покојни председник Владе Зоран Ђинђић наметнуо модел неолибералног концепта са све „светски“ доказаним кадровима, које је довео или пронашао по Србији, да га примене код нас. По Николићевим речима које су још много драстичније у реалном животу, тај модел нам је нанео несагледиву штету. Најдиректније је утицао на доношење Закона о приватизацији, чијом је применом уништена домаћа производња (уз бесмислене Лабусове царинске законе о отварању граница за страну поготово ЕУ робу), а око милион људи остало без посла, а самим тим и без могућности да измирује све пореске и комуналне обавезе. Тако су направили први корак ка криминалу.

Кад услед неких околности (а обично је то недостатак новца) уз проток неког времена и нараслих обавеза, грађани постају ловина „Паркинг сервис“ ревносних, добро плаћених

од партија одобрених, адвоката

Много хваљена фискализација донела је неким нове проблеме, а неким више него добру зараду. Приликом набавке фискалних каса, одређене, пре свега партијске фирме, имале су могућност да унапред знају за техничке услове које су касе морале да поседују да би могле да се примењују у продајним објектима. Наравно, техничке карактеристике унапред договорене са фирмама које су их „производиле“ - склапале. Исто се десило са уређајима ГПРС који свакодневно шаљу у пореску управу остварене промете преко фискалних каса. Закон о обавезној употреби тих уређаја предложен је у новембру, а већ у децембру је ушао у Скупштину и усвојен је са почетком примене од 1. фебруара. За само два месеца уведена је обавеза којом су привилеговани могли да зараде десетине милиона еура јер конкуренција, међу којом је био и домаћи цин „Енергопројект“, није могла да учествује. Због немогућности да се за кратко време уклопи у предвиђене техничке услове по закону, а на много других начина могуће, и то са одговарајућим квалитетом, домаћа памет и индустрија остала је без посла. Такав уређај на Тајвану је коштао 8 долара, а трговцима је наметнута обавеза да га плаћају 130 евра код наводних домаћих произвођача. С обзиром на то да је тих каса и ГПРС уређаја продато преко 350.000 комада, лако је израчунати остварену добит.

То је само један од многобројних законски наметнутих десетоструко увећаних обавеза малим привредницима који су и њима онемогућили нормалан рад и живот и натерали их да масовно затварају послове. Тако најчешће остају дужни порезе и остале обавезе, што их је аутоматски квалификовало за судске заточенике и потенцијалне криминалце.

Одређивање паркинг зона (градске уредбе) у интересу Паркинг сервиса (читај партијских касица-прасица), а не на корист грађана је одличан пример како због потребе да у тим партијским фирмама запосле што већи број својих чланова и обезбеде извор додатних средстава за партијске потребе, паркинг зоне и цене паркирања се стално беспотребно увећавају. То ни у ком случају не доприноси бољем протоку саобраћаја, јер се у великом броју случајева не ради о потреби изменљивости паркирања ради обављања за грађане неодложних послова, већ о простом проширивању и повећању броја паркинг места како би се обезбедио додатни приход. Кад услед неких околности (а обично је то недостатак новца) уз проток неког времена и нараслих (такође уредбама регулисаних) обавеза, грађани постају ловина „Паркинг сервис“ ревносних, добро плаћених од партија одобрених, адвоката.

Ово су само три од безброј примера таквих закона и уредби које од обичних грађана стварају прекршиоце или чак и кривично одговорне особе (криминалце).

Све ово води логичном размишљању за кога, на који начин и у чије име се прави државни и градски буџети и каву то заправо државу обични грађани желе? Обичан грађанин може да закључи да је функција пуњења буџета и од стране принудних метода и од прекомерног неодговорног задуживања, у ствари у функцији одржавања садашње владајуће гарнитуре

Све ово води логичном размишљању за кога, на који начин и у чије име се прави државни и градски буџети и каву то заправо државу (малу, рационалну, ефикасну?) обични грађани желе? Обичан грађанин, иако углавном намерно од власти лоше информисан (Тадић каже да је намерно морао да лаже о кризи, наводно због мира код становништва), може да закључи да је функција пуњења буџета и од стране принудних метода и од прекомерног неодговорног задуживања, у ствари у функцији одржавања садашње владајуће гарнитуре, а никако не у његовом и интересу остале већине становништва Србије, што најбоље показује и тренутно стање земље у свим сегментима. Све могуће непринципијелне коалиције идеолошких (ако их ко још уопште има) супарника формирају се искључиво у интересу опстанка главног тока ДОС-овских власти, тако да је јасно да партократска власт у свом интересу спаја законодавну (иако и по ЕУ критеријумима врло неефикасну и неажурну), извршну (ако уопште постоји ван председника Србије) и судску која је својом „реформом“ показала (како је и ЕУ потврдила) неозбиљност и намерну нестручност. Тако се у ствари лако долази до одговора ко је у ствари прави кривац и колико и на који начин (?) јесте одговоран за податак са почетка овог текста. Уз све разумевање медијских посланика за њихов тежак положај, мора се констатовати и њихова негативна улога у целој овој причи.

Поставља се такође и питање која је то граница кад обичан народ мора да устане у одбрану свог права на живот и права на рад? Када се грађанима, чије сам стање горе описао, придода и неколико стотина хиљада младих високо образованих веома незадовољних, који још нису отишли из Србије (као део бар 500 милиона истих таквих по целом свету, а то је друга прича која ће и код нас имати важне последице), онда се данашње стање старом терминологијом може назвати предреволюционарно.

Закони имају смисла и примењују се све док не угрожавају живот појединца, а у Србији се људи због сиромаштва и убијају и умиру од глади.